

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 537/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Holič s. r. o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, v mene ktorej koná advokát JUDr. Jozef Holič, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23 Tpo 89/2020 z 22. septembra 2020 a jeho postupom v označenom konaní a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého uznesenia a napadnutého konania a sťažnostná argumentácia sťažovateľa

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. novembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Tpo 89/2020 z 22. septembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a jeho postupom v označenom konaní (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol trestne stíhaný pre zločin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 a 4 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. f) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona a pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona.

3. Sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 17 Tp 38/2017 z 1. decembra 2017 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 23 Tpo 131/2017 z 3. januára 2018 vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), pričom jeho väzba začala plynúť 28. novembra 2017 o 6.08 h.

4. Následne bol sťažovateľ uznesením okresného súdu sp. zn. 6 Tp 16/2018 z 21. februára 2018 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 23 Tpo 27/2018 z 22. marca 2018 podľa § 72 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku prepustený z väzby na slobodu s tým, že jeho väzba bola nahradená podľa § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku prijatím jeho písomného sľubu a dohľadom probačného a mediačného úradníka. Podľa § 82 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku bolo sťažovateľovi uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze vycestovania do zahraničia a podľa § 82 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku a obmedzenie spočívajúce v zákaze kontaktu s osobami [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], ako aj s ich príbuznými v akejkoľvek forme vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami.

5. Po nahradení jeho väzby bolo sťažovateľovi uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej jednotky finančnej polície, Expozitúry Západ ČVS: PPZ-370/NKA-FP-ZA-2017 zo 14. augusta 2018 podľa § 206 ods. 5 Trestného poriadku rozšírené obvinenie aj pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného zákona k § 138 písm. f) Trestného zákona, v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona a pre zločin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona k § 138 písm. i) Trestného zákona.

6. Okresný súd uznesením sp. zn. 1 Tp 16/2020 z 21. júla 2020 (ďalej len „prvé uznesenie okresného súdu“) o žiadosti sťažovateľa o zrušenie už uvedených obmedzení z 24. februára 2020 rozhodol tak, že obmedzenia uložené sťažovateľovi spočívajúce v zákaze vycestovania do zahraničia a v zákaze kontaktu s už uvedenými osobami podľa § 82 ods. 2 Trestného poriadku, postupujúc podľa § 72 Trestného poriadku, zrušil. K výsluchu sťažovateľa s časovým odstupom okresný súd poukázal na opatrenia na zabránenie šírenia ochorenia COVID-19, pričom v čase ich platnosti sudca pre prípravné konanie považoval podanú žiadosť obvineného za bezpredmetnú, keďže občanom Slovenskej republiky nachádzajúcim sa na území Slovenskej republiky nebolo umožnené

vycestovať do zahraničia, a tiež na to, že sťažovateľ bol isté obdobie nezastihnuteľný prostredníctvom pošty.

7. Napadnutým uznesením krajský súd zrušil prvé uznesenie okresného súdu v celom rozsahu a okresnému súdu uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na viaceré pochybenia okresného súdu vrátane nedostatočného skúmania vecných dôvodov väzby, nepreskúmania celého spisového materiálu, nezohľadnenia rozšírenia obvinenia sťažovateľa a zmeny dôvodov väzby v neprospech sťažovateľa, neskúmanie námietky priesťahov vo vyšetrowaní trestnej veci, ako aj nevyžiadanie aktuálnej správy od probačného a mediačného úradníka.

8. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že ak *„po vznesení obvinenia prokurátor JUDr. Prokeš, PhD nepodal návrh na vzatie obvineného do väzby a súd o uznesení nemal byť vôbec informovaný, následne už nemožno dôvody väzby vôbec skúmať, lebo to žiaden zákon nedovoľuje“*. Navyše, uznesenie o vznesení obvinenia zo 14. mája 2018 je poznačené vecnými a procesnými vadami. Sťažovateľ taktiež sám upustil od protiprávneho konania.

9. Sťažovateľ ďalej vo svojej ústavnej sťažnosti tvrdí, že okresný súd po jeho prepustení z väzby na slobodu už nemohol konať o (bližšie neoznačenej, pozn.) žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

10. Sťažovateľ namieta, že krajský súd jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu nezaslal príslušnému prokurátorovi, ale „súdu“, čím mal „odňať“ prokurátorovi právomoc rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby. Príslušný prokurátor mal byť ukrátený aj na ďalších svojich „právach“.

11. Sťažovateľ pred ústavným súdom poukazuje aj na to, že krajský súd napadnutým uznesením nemohol vec vrátiť okresnému súdu na nové rozhodnutie, pretože v Trestnom poriadku *„niet zmienky, že musí byť opätovne vypočutý aj po vrátení veci odvolacím súdom“*. K tomuto sťažovateľ dopĺňa, že *„použitím čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských*

práv a slobôd a Protokolov na tento Dohovor nadväzujúcich v znení zákonov číslo 209/1999 Z.z. presvedčím, že sťažnosť prokurátora, ktorá obsahom porušuje práva občana a oprávnené, nie je a nesmie byť považovaná za účinný právny prostriedok nápravy, pri plnení si úradných povinností charakteru správneho práva“.

12. Sťažovateľ tiež namieta, že okresný súd sa nezaoberal „*inštitútom upustenia od prípravy na zločin*“ podľa § 13 ods. 3 Trestného zákona.

13. Sťažovateľ poukazuje aj na to, že o jeho žiadosti z 24. februára 2020 bolo rozhodnuté až 21. júla 2020, čo predstavuje zbytočné prietahy v postupe okresného súdu pri rozhodovaní o jeho označenej žiadosti.

14. Sťažovateľ v závere tejto ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že zákonná lehota väzby skončila 15. júna 2020, preto okresný súd nemohol 21. júla 2020 rozhodovať o akejkoľvek väzbe vo vzťahu k jeho osobe.

15. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol: „*I. Rozhodnutím KS Trenčín a jemu predchádzajúcim konaním 23Tpo/89/2020 zo dňa 22.09.2020 bolo právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl.46 ods.1, čl.1 ods.1, čl.2 ods.2, čl.48 ods.2 a právo na konanie bez zbytočných prietahov v zmysle čl.38 ods.2 Listiny, čl.6 ods.1 Dohovoru a právo na skončenie veci v primeranej lehote PORUŠENÉ!*

II. Uznesenie KS TN 23 Tpo/89/2020 zo dňa 22.09.2020 sa zrušuje a konanie o väzbe a ďalšom trvaní väzby sa zastavuje, pričom sa rušia všetky uložené náhrady väzby uložené [REDAKOVANÉ] uznesením KS TN 17 Tp/38/2017 zo dňa 01.12.2017 a naň obsahovo nadväzujúce rozhodnutia, pretože väzba zanikla.

III. Ústavný súd priznáva [REDAKOVANÉ] zadosťučinenie a nemajetkovú ujmu vo výške 5.000 (päťtisíc) Eur.

IV. Ústavný súd priznáva Advokátskej kancelárii JUDr. Jozef Holíč trovy právneho zastúpenia...“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

16. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

19. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

22. Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

23. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

24. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

25. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

26. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

27. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným

právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

28. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

29. Napadnutým uznesením bolo zrušené prvé uznesenie okresného súdu v celom rozsahu a okresnému súdu bola uložená povinnosť znovu vo veci konať a rozhodnúť.

30. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené zdôrazňuje, že z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

31. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným

súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

32. Zmysel a účel princípu subsidiarity vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

33. Z dokumentov predložených sťažovateľom ústavnému súdu vyplýva, že okresný súd po opätovnom výsluchu sťažovateľa rozhodol uznesením sp. zn. 1 Tp 16/2020 z 29. októbra 2020 (ďalej len „druhé uznesenie okresného súdu“) tak, že zmenil dôvody väzby sťažovateľa, pričom tieto sú podľa jeho názoru ďalej dané podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku s tým, že podľa § 76 ods. 8 Trestného poriadku tieto dôvody väzby rozširuje aj na skutok vymedzený v uznesení vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej jednotky finančnej polície, Expozitúry Západ ČVS: PPZ-370/NKA-FP-ZA-2017 zo 14. augusta 2018. Okresný súd svojím druhým uznesením tiež zrušil primerané povinnosti a obmedzenia uložené sťažovateľovi spočívajúce v zákaze vycestovania do zahraničia a vo zvyšku jeho žiadosť zamietol.

34. Zo sťažovateľom predložených dokumentov ďalej vyplýva, že sťažovateľ podal proti druhému uzneseniu okresného súdu sťažnosť krajskému súdu, v ktorej poukázal na všetky svoje námietky uvedené v tejto ústavnej sťažnosti. K svojej sťažnosti proti druhému uzneseniu okresného súdu navyše pripojil aj túto svoju ústavnú sťažnosť.

35. Zo všetkého už uvedeného podľa názoru ústavného súdu vyplýva, že právomoc okresného súdu a krajského súdu v tejto veci predchádza právomoc ústavného súdu rozhodovať o námietkach sťažovateľa uvedených v jeho ústavnej sťažnosti. O námietkach sťažovateľa prezentovaných v tejto ústavnej sťažnosti bude rozhodovať krajský súd na podklade sťažovateľovej sťažnosti proti druhému uzneseniu okresného súdu.

36. Predmet prieskumu v konaní o tejto ústavnej sťažnosti sa tak vzhľadom na uvedené zúžil na námietku sťažovateľa týkajúcu sa prietáhov, teda sťažovateľom tvrdeného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní.

37. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ pred ústavným súdom v tejto veci (rozhodovanie o väzbe, resp. rozhodovanie o nahradení väzby a o obmedzeniach s tým spojenými) namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie však porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 dohovoru, čo by samo osebe mohlo predstavovať dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej (porovnaj I. ÚS 100/04, II. ÚS 151/09).

38. Sťažovateľ taktiež ako porušovateľa svojich práv v petite tejto ústavnej sťažnosti označil výslovne iba krajský súd, pričom svoju argumentáciu o vzniknutých prietáhoch smeruje výlučne iba proti okresnému súdu a jeho postupu, čo by zas mohlo predstavovať dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom. Odhliadnuc od uvedeného, ústavný súd považuje za vhodné poukázať na tieto skutočnosti.

39. Z predložených dokumentov vyplýva, že väzba sťažovateľa bola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka a že sťažovateľovi boli uložené už uvedené primerané obmedzenia, rozhodovanie o zrušení ktorých bolo predmetom konania pred okresným súdom a krajským súdom. Okrem obmedzenia styku s už uvedenými osobami a ich príbuznými (s ktorými sa sťažovateľ podľa vlastného vyjadrenia pred okresným súdom nestretáva a ani stretávať nebude, pozn.) bolo sťažovateľovi uložené

aj obmedzenie spočívajúce v zákaze vycestovať do zahraničia. Okresný súd vo svojom prvom uznesení poukázal na to, že výsluch sťažovateľa bol realizovaný so značným časovým odstupom jednak z dôvodu prijatia opatrení na zabránenie šírenia ochorenia COVID-19, ako aj na to, že v súvislosti s týmito opatreniami nemohli občania Slovenskej republiky nachádzajúci sa na území Slovenskej republiky (teda ani sťažovateľ) vycestovať do zahraničia. Okresný súd ďalej k časovému odstupu poukázal na to, že sťažovateľ bol isté obdobie nezastihnuteľný prostredníctvom pošty (s. 8 uznesenia okresného súdu), čo sťažovateľ pred ústavným súdom nespochybnil a ani nijak inak neobjasnil.

40. V danej situácii, zohľadňujúc pritom aj veľmi strohé odôvodnenie v ústavnej sťažnosti, nemožno podľa názoru ústavného súdu túto námietku považovať za takú, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohla viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa.

41. Nad rámec uvedeného ústavný súd k námietke sťažovateľa o tom, že krajský súd nemohol uznesenie okresného súdu zrušiť, v krátkosti dopĺňa, že takáto možnosť vyplýva pre krajský súd priamo zo zákona [§ 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku]. Ak sťažovateľ tvrdil, že v prípade zrušenia prvého uznesenia okresného súdu by už nebol okresným súdom opätovne vypočutý, z čoho má podľa jeho názoru vyplývať nemožnosť aplikácie označeného ustanovenia v jeho prípade, z predložených dokumentov vyplýva, že okresný súd sťažovateľa pred vydaním druhého uznesenia opätovne vypočul (bod 33 tohto uznesenia).

42. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol túto ústavnú sťažnosť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde a v časti namietaného porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

43. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu